

Rapporteerbaar

**IN DIE BELASTINGHOF
GEHOU TE KAAPSTAD**

Saak nr : 11537

In die saak tussen

J D W

Appellant

en

**DIE KOMMISARIS VAN DIE
SUID-AFRIKAANSE INKOMSTEDIENS**

Respondent

UITSPRAAK GEGEE OP 3 FEBRUARIE 2009

VELDHUIZEN R:

[1] Die appellant appelleer na hierdie hof teen die respondent se afwysing van sy besware teen die belastingaanslae wat die respondent vir die jare 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001 en 2002 uitgereik het. Die saak het voor my en twee assessore gediën. Kort na die aanhoor van die saak het die assessor mnr TI Potgieter

gesterf. Hierdie uitspraak, deur myself en assessor dr HA Coetzee, word deur artikels 83(4c)(b) en (4D) van die Inkomstebelastingwet, No 58 van 1962 ('die Wet') geoorloof.

[2] Die geskilpunte tussen die partye blyk uit die notules van die voorverhoorkonferensies wat gehou is op 28 Februarie 2008 en 13 Maart 2008.

[3] In breë trekke behels die geskilpunte tussen die partye die volgende:

Die appellant:

- (a) ontken dat hy aanspreeklik is vir skenkingbelasting ten opsigte van drie woonhuise wat in sy kinders se name geregistreer is;
- (b) beweer dat sekere huurinkomste wat uit die verhuring van sekere woonhuise verkry is nie in sy hande belasbaar is nie;
- (c) beweer dat die Suid-Afrikaanse Inkomstediens (SAID) versuim het om sekere uitgawes in ag te neem by die berekening van die belasting wat deur hom betaalbaar is;
- (d) voel hom beswaard oor die feit dat die SAID hom 200% boete op die onderverklaarde inkomste opgelê het.

[4] Ek meld dat dit nie maklik is om presies te bepaal wat die appellant, wat in persoon verskyn het, se saak is nie. Hy is nie onderleg in die reg nie en nog minder in hofprosedure en hoe om sy saak voor die hof te plaas nie. Wat wel duidelik is, soos ek hieronder sal meld, is dat die appellant nie geaarsel het om, wanneer hy meen dat dit sy saak sal pas, leuenagtige getuienis te lewer nie.

[5] Tydens SAID se aanvanklike ondersoek na die appellant se versuim om sy inkomste uit die verhuring van eiendomme te openbaar het die appellant beweer dat sy skoonpa drie eiendomme aan sy kinders oorgedra het. Die drie eiendomme is:

- Erf 2675, Greenwoodrylaan, Worcester;
- Erf 2702, Kompanjestraat, Parow; en
- Erf 6356, Bothastraat, Goodwood.

Ten opsigte van Worcester-eiendom toon die voorverhoorkonferensie se notule die volgende:

'Is u die geregistreerde eienaar van die eiendom? *Ja, indien dit so op die Aktesdokumente staan, maar dit is Juandre se eiendom. Die*

eiendom was 'n skenking vanaf sy oupa af, wat hy gemaak het toe hy nog in lewe was.'

en

'Wie het die eiendom gekoop? Juandre se oupa.'

en laastens

Is die eiendom kontant gekoop, of is daar 'n verband geregistreer oor die eiendom? Indien die eiendom kontant gekoop is, vanwaar is die kontant verkry? *Die eiendom is kontant gekoop. Die eiendom is gekoop met Juandre se geld wat hy verkry het vanaf beleggings en rente, en kontant verkry vanaf die appellant se skoonpa.'*

Soortgelyke verduidelikings is gegee ten opsigte van die ander twee eiendomme.

[6] Dit is insiggewend dat die Worcester-eiendom reeds op 2 Augustus 1976 in die appellant se naam geregistreer is. So ook is die Parow- eiendom en die Goodwood-eiendom onderskeidelik op 3 Mei 1978 en 7 Julie 1981 in die appellant se naam geregistreer. Die eiendomme is nooit in die naam van die appellant se skoonpa (mnr BP D) geregistreer nie en is reeds in die appellant se naam

geregistreer voor sy kinders se geboorte. Sy skoonpa se testament bevat ook geen verwysing na 'n erflating vir sy kleinkinders nie. Mnr D se belastingopgawes toon dat hy geen inkomste uit die verhuring van eiendom verkry het nie. Volgens dié opgawes het hy in 'n aftreeoord gewoon en 'n pensioen van die Kaapse Gemeenskaplike pensioenfonds en jaargeld uit 'n Sanlam Uittredingsannuiteitfonds. Sy inkomste was nie so groot dat hy skenkings van hierdie omvang kon doen nie. Die appellant se verduideliking kan dus nie waar wees nie. Voor ons het die appellant weer getuig dat sy skoonpa van tyd tot tyd hom gevra het om dokumente te teken. Hy het sy skoonpa vertrou en eenvoudig die dokumente geteken sonder om dit te lees of vrae te vra. Eers later het hy uitgevind dat sy skoonpa die eiendomme in sy naam oorgedra het sonder sy kennis. Hierdie verhaal is so vergesog en inherent onwaarskynlik dat dit uit die hand uit verwerp kan word.

[7] Veel meer ernstig is die bewering van die appellant dat hy nie die vader is nie van die seun in wie se naam die eiendomme erf 11238, Clarendonstraat, Parowvallei, Parow en erf 7257, Wellingtonstraat 13, Vasco Landgoed, Goodwood geregistreer is.

Wat die appellant beweeg het om hierdie getuienis te gee ontsnap my. Dat hy gemeen het dat hy een of ander voordeel daaruit kan kry is ongetwyfeld. Die appellant het egter vergeet dat hy op 'n vroeër geleentheid by die hof aansoek gedoen het om die een eiendom, wat in sy seun se naam geregistreer is, te verkoop. In sy funderende eedsverklaring verklaar hy dat hy die vader en natuurlike voog van sy seun is. Die appellant het dus óf voor ons óf in sy funderende eedsverklaring meined gepleeg. Hierdie getuienis toon maar net weer tot watter uiterstes die appellant sal gaan indien hy meen dat dit hom tot finansiële voordeel sal strek.

[8] Die appellant se aanvanklike verduideliking aan SAID, vir sy nie-openbaarmaking van die huurgeld deur hom ontvang, was dat die eiendomme vir residensiële en nie kommersiële doeleindes verhuur is. Nadat aan die appellant uitgewys is dat die Wet nie onderskei tussen die verhuring van residensiële en kommersiële eiendom nie, is die appellant sagkens behandel en die boete van 200% ten opsigte van die onverklaarde inkomste is na 20% verminder. Dit is egter aan die appellant duidelik gemaak dat hy in die toekoms alle huurinkomste moet openbaar. Ten spyte van die vermaning het die

appellant steeds versuim om oop kaarte met SAID te speel. 'n Latere ondersoek het aan die lig gebring dat die appellant inderdaad agt eiendomme besit. Nog 'n eiendom is in sy vrou se naam geregistreer en 'n verdere drie eiendomme is in die naam van sy twee kinders geregistreer. Die appellant was nie in staat om SAID van akkurate syfers van die huurinkomste wat hy verdien het te voorsien nie. Die appellant het beweer dat hy al die huurooreenkomste, ook dié namens sy kinders, mondeling met die huurders gesluit het en die huurgeld is in kontant aan hom betaal. Die appellant het nie rekord gehou van sy inkomste of uitgawes ten opsigte van die eiendomme nie. Hy het gevolglik gevra dat SAID 'n beraming moet doen van die inkomste wat deur hierdie eiendomme verdien is. SAID het 'n beraming van beide die appellant se inkomste en uitgawes gedoen. Ook voor ons kon die appellant nie sy uitgawes staaf nie. Na my mening kan daar nie fout gevind word met SAID se werkwyse nie en het die appellant se beswaar niks om die lyf nie.

[9] Namens die respondent is betoog dat die appellant ons '*. . . hier met 'n weerspannige belastingpligtige te doen het, wat 'n geskiedenis het van opsetlike weglating van inkomste oor 'n lang periode en wat*

'n algemene minagting het vir die Wet.' Die feite en geskiedenis van hierdie saak steun hierdie submitisie ten volle. Ons is gevolglik tevrede dat SAID tereg ingevolge artikel 76 van die Wet addisionele belasting van 200% van die aangeslane kapitale bedrag opgelê het.

[10] Erf 4373, Wienerstraat 139, Vasco Landgoed, Goodwood is vir 'n bedrag van R85 000 gekoop en op 11 September 1996 op naam van die appellant se dogter geregistreer. Erf 11238, Clarendonstraat 83, Parowvallei, Parow is vir R140 000 gekoop en op 13 Desember 1995 na die appellant se seun oorgedra. Erf 7257, Wellingtonstraat 13, Vasco Landgoed, Goodwood is vir R148 000 gekoop en op 7 Augustus 1997 op naam van die appellant se seun geregistreer. Skenkingsbelasting is ingevolge artikel 54 van die Wet op hierdie transaksies gehef. Volgens die appellant is al die eiendomme kontant gekoop met beleggings, rente en kontant wat hulle van hulle oupa ontvang het. Ten opsigte van die eiendomme waarna hierbo in paragraaf 5 verwys is, het die appellant verklaar dat die eiendomme deur sy skoonpa aangekoop is. Tog is daardie eiendomme in sy (die appellant) naam geregistreer. Ten opsigte van die onderhawige drie eiendomme kan die appellant natuurlik nie beweer dat sy skoonpa

hulle aangekoop het nie want hy is reeds op 13 Maart 1995 oorlede, dit is sewe maande voordat erf 11238 in Clarendonstraat 83, Parowvallei, Parow gekoop is. Die appellant se skoonpa se testament maak geen melding van sodanige skenkings nie en die appellant kon aan ons geen konkrete bewyse voorlê dat hierdie eiendomme gekoop is met die kinders se beleggings en geld wat hulle van sy skoonpa ontvang het nie. Oor 'n periode van minder as twee jaar is R373 000,00 spandeer om die drie eiendomme aan te koop. Indien die geld van die appellant se skoonpa gekom het of uit die te gelde maak van die kinders se beleggings dat sou 'n mens verwag dat daar een of ander dokumentêre bewys daarvoor bestaan. Ek is tevrede dat SAID tereg tot die gevolgtrekking gekom het dat die appellant hierdie eiendomme, of dan die aankooppryse daarvan, aan sy kinders geskenk het.

[11] Die appellant bekla hom daarvoor dat die inkomste wat uit die eiendomme wat in sy kinders se name geregistreer is hom toegereken word. Artikel 7(3) van die Wet lees:

'Inkomste word geag deur die ouer van 'n minderjarige kind ontvang te wees indien dit uit hoofde van 'n skenking, oormaking of ander beskikking deur daardie ouer van daardie kind gemaak-

- (a) ontvang is deur of toegeval het aan of ten gunste van daardie kind of aan die onderhoud of opvoeding of ten voordele van daardie kind bestee is;
- (b) ten voordele van daardie kind opgehoop is."

In *Commissioner for SARS v Woulidge* het Davis R (Selikowitz en Van Reenen RR samestemmend) op bl 8H met betrekking tot artikel 7(3) van die Wet beslis:

'In short the test to be applied is whether a gratuitous disposal constitutes the real, substantive cause of income being received by the minor child. If the answer is in the affirmative, that amount of income so received or which accrues to the minor child will be deemed to be that of the donor parent.'

Wanneer hierdie toets op die feite van die onderhawige saak toegepas word is ek tevrede dat die appellant aanspreeklik is vir die betaling van belasting op die huurgeld wat hy gevorder het van die huurders van die drie eiendomme wat in sy kinders se name geregistreer is.

[12] In die lig van die voorgaande is ek van mening dat die appellant nie daarin geslaag het om hom van die bewyslas wat artikel 82 van die Wet op hom plaas te kwyt nie. Gevolglik word die appellant se appèl van die hand gewys en die aanslae, met voorbehoud van die toegewings gedoen in paragrawe 7.1 tot 7.4 van die voorverhoor notule op bladsye 394 en 395 van die bundels dokumente, bekragtig.

[13] Ek gelas verder dat hierdie uitspraak aan die Direkteur vir Openbare Vervolging (Wes-Kaap) voorgelê word.

AH VELDHUIZEN

Dr HA COETZEE